

Sygn. akt: I C 433/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Augustowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Jolanta Dubińska - Francke
Protokolant:	sekretarka Katarzyna Cieślukowska

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2017 r. w Augustowie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. C.

przeciwko (...) SE

o zapłatę

1.

Zasądza od pozwanego (...) SE na rzecz powódki A. C. kwotę 23.673,36 zł (dwadzieścia trzy tysiące sześćset siedemdziesiąt trzy złote 36/100), przy czym od kwoty 6.173,18 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 06.02.2016r. do dnia zapłaty, zaś od kwoty 17.500,18 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 15.02.2017r. do dnia zapłaty.

2.

Zasądza od pozwanego (...) SE na rzecz powódki A. C. kwotę 2.824,87 zł (dwa tysiące osiemset dwadzieścia cztery złote 87/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

3.

Zasądza od pozwanego (...) SE na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Augustowie) kwotę 2.130,97 zł (dwa tysiące sto trzydzieści złotych 97/100) tytułem brakującej opłaty od pozwu oraz brakującej zaliczki na opinie biegłych.

Sygn. akt I C 433/16

UZASADNIENIE

Powódka A. C. wystąpiła przeciwko (...) SE uprzednio (...) Company SE z pozwem o zapłatę kwoty 6.173,18 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 06.02.2016 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia. Domagała się również zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 2.400 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, ewentualnie zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania sądowego wg spisu kosztów, który zostanie przedłożony na rozprawie.

W uzasadnieniu pełnomocnik powódki podniósł, iż w dniu 04.07.2015 r. około godz. 12:05 w A. przy ul. (...), na parkingu przy sklepie (...), W. M. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem

osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas omijania pieszej A. C. i najechał prawym kołem na tył jej lewej nogi, w wyniku czego nieumyślnie spowodował obrażenia ciała u powódki. Wskazał, iż wyrokiem Sądu Rejonowego w Augustowie z dnia 22.12.2015 r. o sygn. akt II K 448/15 postępowanie karne wobec sprawcy przedmiotowego zdarzenia zostało warunkowo umorzone na okres próby 1 roku. Dodatkowo na oskarżonego nałożono obowiązek zadośćuczynienia za krzywdę w części poprzez zapłatę kwoty 500 zł na rzecz pokrzywdzonej A. C.. Wywiódł, iż po zdarzeniu powódka udała się do szpitala, gdzie wykonano niezbędną diagnostykę, w tym badanie RTG oraz badanie palpacyjne, w którym stwierdzono boleść palpacyjną i uszkodzenie mięśnia trójgłowego goleni lewej, założono opatrunek gipsowy na okres 6 tygodni. Powódkę wypisano z zaleceniami zażywania leków przeciwbólowych oraz kontynuowania leczenia w (...). W toku dalszej diagnostyki przeprowadzono badanie USG, zmieniono szynę na łuskę gipsową. Następnie w dniu 06.08.2015 r. zdjęto gips, zakazano obciążania chorej kończyny, przepisano leki przeciwbólowe i skierowano na rehabilitację. Podniósł, iż odpowiedzialność za skutki zdarzenia przejął pozwany i decyzją z dnia 05.02.2016 r. przyznał powódce świadczenie w kwocie 2.367,82 zł, w tym 1.326,64 zł tytułem zadośćuczynienia, tym samym odmawiając dalszej dopłaty w zakresie żadanego zadośćuczynienia. Wskazał, iż następstwa urazów, jakich doznała powódka w związku ze zdarzeniem, miały i nadal mają wielki wpływ na funkcjonowanie powódki. Na skutek doznanych obrażeń powódka przez kilka tygodni nie mogła samodzielnie przemieszczać się na dłuższe dystanse, trudność sprawiało jej nawet poruszanie się po domu, ponieważ nie była w stanie chodzić po schodach. Powódka była uzależniona od pomocy i opieki osób trzecich. Podkreślił, iż do dnia dzisiejszego powódka odczuwa dolegliwości bólowe związane z doznanymi obrażeniami, które nasilają się podczas zmiany pogody, lewa noga jest opuchnięta, nadwrażliwa na dotyk, co przeszkadza powódce w codziennym funkcjonowaniu. Skonstatował, iż przedmiotowe zdarzenie wpłynęło także na psychikę powódki, która obawia się upadku lub powtórnego potrącenia przez samochód oraz wciąż czuje się zagrożona. Przez to stała się nadopiekuńcza wobec dzieci i martwi się, że mogłoby stać się im stać coś złego. Nadto, powódka ubolewa, że nie może spędzać z nimi aktywnie czasu.

W toku postępowania sądowego, pismem procesowym nadanym za pośrednictwem operatora pocztowego z dnia 15.02.2017 r., powód rozszerzył powództwo do kwoty 23.673,36 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, liczonymi od kwoty 6.173,18 zł od dnia 06.02.2016 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 17.500,18 zł od dnia wniesienia rozszerzonego powództwa do dnia zapłaty (k. 221-223 akt), powołując się na ustalenia biegłego sądowego, który określił wartość uszczerbku na zdrowiu powódki na 10 %.

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego, wskazując, iż powództwo jest bezzasadne w całości, albowiem pozwany wypłacił powódce łączną kwotę 1.826,64 zł tytułem zadośćuczynienia, co w pełni zaspokaja roszczenie powódki o przyznanie odpowiedniej sumy celem złagodzenia doznanej krzywdy. Nadto, pełnomocnik pozwanego podniósł, iż uraz doznany przez powódkę nie jest poważny i skutkował powstaniem jedynie 2% uszczerbku na zdrowiu. Wskazał, iż ze skierowania do poradni specjalistycznej z dnia 09.06.2016 r. wynika, że powódka cierpi na zylaki kończyn dolnych, zaburzenia krążenia żylnego i stan po zakrzepie naczyń, zatem pozwany stanowczo kwestionuje związek tych problemów zdrowotnych ze zdarzeniem z dnia 04.07.2015 r. Ponadto, pozwany kwestionuje również, aby u powódki wystąpiły problemy natury psychicznej opisane w pozwie, albowiem nie przedstawiła dokumentacji wskazującej na skorzystanie z profesjonalnej pomocy psychologicznej lub psychiatrycznej.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 04.07.2015 r. w A. przy ul. (...), na parkingu przy sklepie (...) doszło do zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego poszkodowana została powódka A. C.. Kierujący pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) W. M., nie zachowując szczególnej ostrożności podczas omijania pieszej A. C., najechał prawym kołem na tył jej lewej nogi. Na skutek przedmiotowego zdarzenia, powódka doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia lewego podudzia z uszkodzeniem mięśnia trójgłowego goleni lewej, uraz ścięgna A. lewej kończyny dolnej. Powódce założono opatrunek gipsowy na okres 6 tygodni. Następnie powódka korzystała z zabiegów rehabilitacyjnych oraz przebywała na zwolnieniu lekarskim do dnia 26.09.2015 r. (dowód: k. 95-97,136-157 akt).

Wyrokiem z dnia 22.12.2015 r. o sygn. akt II K 448/15 Sąd Rejonowy w Augustowie II Wydział Karny na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego W. M. na okres próby jednego roku. Dodatkowo na oskarżonego nałożono obowiązek zadośćuczynienia za krzywdę w części poprzez zapłatę kwoty 500 zł na rzecz pokrzywdzonej A. C. (dowód: k. 71 akt II K 448/15)

Bezsporny pozostaje fakt, iż pojazd prowadzony przez sprawcę zdarzenia z dnia 04.07.2015 r., w dacie zdarzenia objęty był ochroną na podstawie ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartej z pozwany.

Bezsporne jest również, iż pozwany (...) SE uprzednio (...) Company SE, w związku ze zgłoszonym roszczeniem, przyznał powódce A. C. świadczenie w łącznej kwocie 2.367,82 zł, na które składały się kwoty: 1.326,64 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 1.041,18 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, dojazdów opieki osób trzecich oraz utraconego dochodu, tym samym odmawiając dalszej dopłaty w zakresie zadośćuczynienia na rzecz powódki (dowód: akta szkody płyta CD k. 81 akt).

Z wyjaśnień informacyjnych złożonych przez powódkę na rozprawie w dniu 27.09.2016 r. (k. 105v-106 akt) wynikało, iż w dniu 04.07.2015 r. wkładając zakupy do bagażnika samochodu, została potrącona. Sprawca zdarzenia nie udzielił powódce pomocy. Wskazała, iż koleżanka zawiozła powódkę do szpitala, gdzie wykonano niezbędne badania i stwierdzono uszkodzenie ścięgna A. i naciągnięcia mięśnia dwugłowego. Podniosła, iż założono jej gips na okres 6 tygodni, powódka poruszała się o kulach. Pokreśliła, iż przebywała na zwolnieniu lekarskim przez okres całej rehabilitacji, tj. 2-3 miesiące. Wskazała, iż po wizycie lekarskiej u neurologa stwierdzono, iż odruchy neurologiczne są nieprawidłowe i powódka wymaga leczenia farmakologicznego i rehabilitacyjnego. Po zdarzeniu, powódka stała się strachliwa, ograniczona w czynności ruchowe, uzależnioną od pomocy osób trzecich. Wskazała, iż obecnie odczuwa ból kończyny przy poruszaniu się, z nasileniem przy zmianie pogody, niekiedy zmuszona jest do zażywania leków przeciwbólowych.

Sąd uznał wyjaśnienia powódki za wiarygodne jako spójne i logiczne, korespondujące z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w przedmiotowej sprawie.

Z protokołu oględzin lekarski (k. 130-133 akt) przeprowadzonych w toku postępowania sądowego w niniejszej sprawie, sporządzonego przez biegłego z zakresu (...) wynika, iż u powódki rozpoznano stan po uszkodzeniu mięśnia trójgłowego lewego podudzia oraz niedowład nerwu strzałkowego lewego. Biegły wskazał, iż podczas zdarzenia z dnia 04.07.2015 r. powódka doznała stłuczenia lewego podudzia z uszkodzeniem mięśnia trójgłowego, nadto podkreślił, iż nie ma dowodów w katach sprawy, że w momencie wypadku doszło do uszkodzenia nerwu strzałkowego lewego. Biegły skonstatował, iż w wyniku przedmiotowego zdarzenia powódka doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5 %. Doznane podczas zdarzenia urazy spowodowały ograniczenie wydolności statyczno-motorycznej lewej kończyny dolnej. Powódka miała trudności w swobodnym przemieszczaniu się z uwagi na przewlekły zespół bólowy lewej łydki i ograniczenia zgięcia podszewowego i grzbietowego lewej stopy. W ocenie biegłego proces leczenia powódki nie został zakończony. Powódka wymaga w dalszym ciągu zabiegów rehabilitacyjnych i suplementacji preparatami powodującymi szybszą regenerację nerwów. Podkreślił, iż istnieją szanse na całkowity powrót do zdrowia powódki pod warunkiem stosowania w/w terapii. Ogólna sprawność i aktywność powódki w związku z dysfunkcją lewej kończyny dolnej została obniżona. Biegły wskazał, iż zasadniczo struktura anatomiczna mięśnia trójgłowego nie uległa istnieniu naruszenia. Niewielkie poszerzenie obrysów lewej łydki bardziej wynika z prawdopodobnych minimalnych zaburzeń w krążeniu żylnym, niż ze zmienionej morfologii mięśnia trójgłowego. Przyczyną bólowego ograniczenia ruchomości lewej stopy mogą być niewielkie zrosty w obrębie mięśnia trójgłowego.

Z opinii biegłego z zakresu neurologii R. Z., dopuszczonej przez Sąd w niniejszym postępowaniu, wynika, iż biegły rozpoznał stan po stłuczeniu mięśnia trójgłowego podudzia lewego oraz uszkodzenie nerwu strzałkowego wspólnego lewego. Powikłaniem zaistniałego urazu podudzia lewego powstałego w efekcie zdarzenia komunikacyjnego z dnia 04.07.2015 r. jest uszkodzenie nerwu strzałkowego wspólnego lewego. Biegły ustalił, iż długotrwały uszczerbek na zdrowiu powódki wynosi 10 %. Stwierdzony niedowład nerwu strzałkowego ma w dalszym ciągu wpływ na funkcjonowanie powódki, utrudnia pokonywanie dłuższych dystansów pieszo, utrudnia chodzenie po schodach, uniemożliwia bieganie, nie pozwala na kontynuowanie aktywnego trybu życia jak to było przed zdarzeniem, jednakże obecnie powódka nie jest zmuszona używać kuli łokciowej podczas chodzenia, a chodzenie w tempie zwyczajnym na krótkie dystanse nie jest zaburzone. Zdaniem biegłego, stosowane leczenie usprawniające pozwoli na uzyskanie pełnej sprawności ruchowej stopy lewej, brak całkowitego mechanicznego uszkodzenia nerwu obwodowego zwykle rokuje poprawę w związku z właściwościami regeneracyjnymi nerwów obwodowych, jednak zachodzi niemożność stwierdzenia kiedy to nastąpi, ale rokowanie jest pozytywne wzięwszy pod uwagę brak utrwalonych zaników mięśniowych oraz stosowane obecnie ukierunkowane leczenie. Biegły wskazał, iż nie doszło do trwałego uszkodzenia nerwu strzałkowego, najprawdopodobniej uszkodzenie nerwu wystąpiło w mechanizmie uciskowo-niedokrwiennym. Biegły jest zdania, że stwierdzone uszkodzenie nerwu strzałkowego lewego jest konsekwencją zaistniałego zdarzenia komunikacyjnego w dniu 04.07.2015 r., lecz nie jest w stanie precyzyjnie podać, analizując

dostępną dokumentację medyczną, od kiedy były obecne objawy uszkodzenia nerwy strzałkowego lewego (dowód: opinia k. 194-198 akt).

W ocenie Sądu powyższe opinie są wyczerpujące, spójne i zupełne, sporządzone przez osoby posiadające specjalistyczną wiedzę. Wszystkie opinie uwzględniają materiał dowodowy w sprawie, a w szczególności dokumentację lekarską i zostały wydane po przeprowadzeniu badania powódki, stąd też Sąd obdarzył je walorem wiarygodności i podzielił wnioski w nich zawarte.

W myśl art. 415 kc, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia.

W myśl art. 444 § 1 kc, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Z kolei art. 445 § 1 kc, stanowi, iż w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W orzecznictwie podkreśla się, że zadośćuczynienie pieniężne, o którym mowa w art. 445 § 1 kc ma na celu naprawienie szkody niemajątkowej wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych dlatego ustalając kwotę zadośćuczynienia należy mieć na uwadze rozmiar cierpień fizycznych związanych z zaistnieniem wypadku, jak i dolegliwości bólowe powstałe w następstwie urazu oraz długotrwałego leczenia (por. wyr. SA w Białymstoku z 1.2.2005 r., III APa 9/04, OSA 2005, Nr 12, poz. 33; zob. także wyr. SN z 18.11.2004 r., I CK 219/04, L.). Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanego krzywdy, ale musi być "odpowiednia" w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyr. SN z 28.9.2001 r., III CKN 427/00, niepubl.). Określając wysokość zadośćuczynienia, sąd powinien brać pod uwagę wszystkie okoliczności, które dotyczą rodzaju chronionego dobra, rozmiaru doznanego krzywdy, charakteru następstw naruszenia, stosunków majątkowych zobowiązanego, stopnia jego winy itp.

W myśl art. 322 kpc, jeżeli w sprawie o naprawienie szkody, o dochody, zwrot bezpodstawnego wzbogacenia lub o świadczenie z umowy o dożywocie sąd uzna, że ścisłe udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione, może w wyroku zasądzić odpowiednią sumę według swej oceny, opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy.

Powyższy przepis umożliwia sądowi (tzw. ius moderandi) tj. uwzględnienie żądania pozwu, chociaż żądana przez powoda kwota nie jest możliwa do ścisłego udowodnienia.

W przedmiotowej sprawie nie ulega wątpliwości, iż powódka wskutek zdarzenia z dnia 04.07.2015 r., odniosła obrażenia ciała, w postaci stłuczenia mięśnia trójgłowego podudzia lewego oraz uszkodzenie nerwu strzałkowego wspólnego lewego. Przedmiotowe zdarzenie spowodowało powstanie trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5 % w zakresie ortopedycznym oraz 10 % w zakresie neurologicznym. Powódce założono gips na okres 6 tygodni, następnie powódka przebywała na zwolnieniu lekarskim ponad dwa miesiące. Obecnie powódka odczuwa bóle lewej kończyny dolnej, które umożliwiają jej prawidłową i normalną egzystencję.

Uwzględniając wszystkie powyższe okoliczności oraz obszerną dokumentację medyczną złożoną do akt sprawy przez stronę powodową, roszczenie powódki z tytułu zadośćuczynienia, Sąd ocenił jako usprawiedliwione, zważywszy na odniesione obrażenia ciała, utrudniające czasowo normalną egzystencję, doznane cierpienia fizyczne i psychiczne. Jednakże z powyższych opinii, dopuszczonych w toku postępowania sądowego, jednoznacznie wynika, iż trwały uszczerbek na zdrowiu został określony w wysokości 5 % w zakresie ortopedycznym oraz w wysokości 10 % w zakresie neurologicznym, a proces leczenia powódki nie został zakończony, albowiem wymaga w dalszym ciągu zabiegów rehabilitacyjnych i suplementacji preparatami powodującymi szybszą regenerację nerwów.

W ocenie Sądu, żądana przez powódkę kwota zadośćuczynienia określona w wysokości 23.673,36 zł nie jawi się jako zbyt wygórowana oraz jest adekwatna do odniesionych przez powódkę obrażeń ciała i uwzględnia doznane urazy fizyczne i psychiczne przez powódkę. Sąd miał również na uwadze, iż powódce zostało wypłacone przez stronę pozwaną świadczenie w kwocie 2.367,82

zł, w tym 1.326,64 zł tytułem zadośćuczynienia. Tym samym w ocenie Sądu za zasadne należało uznać zasądzenie na rzecz powódki kwoty 23.673,36 zł tytułem zadośćuczynienia, przy uwzględnieniu wcześniejszej wypłaty powódce przez pozwanego kwoty 1.326,64 zł, co łącznie daje kwotę 25.000,00 zł zadośćuczynienia. W związku z czym Sąd zasądził od pozwanego (...) SE na rzecz powódki A. C. kwotę 23.673,36 zł, przy czym od kwoty 6.173,18 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 06.02.2016 r. do dnia zapłaty, zaś od kwoty 17.500,18 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, od dnia wniesienia rozszerzonego powództwa, albowiem na etapie postępowania sądowego ujawniła się okoliczność związana z doznany przez powódkę urazem neurologicznym, tj. od dnia 15.02.2017 r. do dnia zapłaty, o czym orzeczono jak w punkcie I wyroku. O odsetkach postanowiono na mocy art. 481 § 1 kc.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z spisem kosztów przedłożonym przez pełnomocnika powódki na rozprawie z dnia 23.03.2017 r., uwzględniając fakt, iż strona powodowa wygrała proces w 100 %.

W punkcie III postanowiono w oparciu o przepis art. 83 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.